

[Forsvarsministeren]

re problem. Det var det, som var truslens hovedudgangspunkt.

Nu skal vi jo huske, hr. Jens Thoft, at tiden ikke står stille. Det er da bekymringsfuldt, hvad der er sket inden for Warszawapagten på det atomare område i de senere år. Der er sket en lang række moderniseringer. Man er i øjeblikket i gang med moderniseringer, der, så vidt jeg er orienteret, delvis vil kunne omgå INF-beslutningerne, og vi må sige, at det antal atomvåben, som er deployeret i Warszawapagtens område i de senere år, er endog overordentlig betydeligt. Det er alt sammen ganske rigtigt, og deri havde min forgænger fuldstændig ret.

Men nu er der sket noget siden det tidspunkt, som hr. Jens Thoft refererede til i sin tale. Tiden går, der sker ændringer, tiden står ikke stille.

Og hvad er der så sket her i de senere år? Ja, for det første skal vi jo ikke glemme Montebello-beslutningen, som er blevet omtalt så ofte under debatten her i dag, hvor Vesten ensidigt har skrottet et stort antal sprænghoveder, og vi har jo i frisk erindring INF-aftalen, som just er indgået imellem Sovjetunionen og USA her i begyndelsen af december måned. Alt tyder da heldigvis på, at denne aftale bliver ratificeret i det amerikanske Senat, således at den kommer på plads.

Men vi skal huske, at denne INF-aftale, som jo drejer sig om de 572 Pershingmissiler, yderligere fjerner atomvåben fra Vesteuropa og det vesteuropæiske område. Vi skal også huske, at Sovjetunionen og USA står midt i forhandlingerne om de langtrækkende missiler, altså de såkaldte START-forhandlinger.

Alt dette hober sig sammen til, at vi har oplevet og vil opleve en meget, meget stor nedgang i antallet af a-våben i Vesteuropa, og det er godt. Men så skal vi huske – og det var en af de ting, som hr. Jens Thoft omhyggeligt forbigik i sine indlæg – at der er en sammenhæng imellem a-våben og de konventionelle styrker, og jo færre a-våben der bliver, desto større betydning får vurderingen af de konventionelle styrker i forbindelse med en trussel.

Det er jo det, der er sket. Der er blevet færre a-våben, og det er godt, men derfor kommer spørgsmålet om de konventionelle styrker mere og mere i centrum. Det er derfor, hr. Jens Thoft har opfattet, at mit indlæg er vægtet noget anderledes end det indlæg, som min forgænger havde for godt og vel et par år siden. Så der er mening i tingene.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at jeg hæftede mig meget ved, at hr. Jens Thoft undlod at drage de konventionelle styrker ind på den centrale plads i debatten, hvor de vitterlig hører hjemme.

Jeg hæftede mig hos hr. Lasse Budtz ved, at der var mere balance i udsagnene for så vidt angår de konventionelle styrkers sammenhæng med a-våbnene.

Så til hr. Jørgen Estrups indlæg. Han sagde, at den tidligere forsvarsminister ikke havde villet røbe det konkrete indhold af Montebello-beslutningen. Det var ukendt. Han sagde også, at det var tilfældet for så vidt angik det svar på forespørgslen, som jeg afgav i dag, så det faktisk er ukendt for Folketinget, hvad Montebello-beslutningens anden del egentlig indeholder. Det var det, hr. Jørgen Estrup sagde, og hr. Jørgen Estrup nikker.

Det er der en god grund til, idet anden afdeling af Montebello-beslutningen endnu ikke er ført ud i livet. Der er ikke i NATO truffet beslutning om, hvorledes denne skal føres ud i livet, så det er såmænd ikke på grund af uvilje fra hverken den tidligere forsvarsminister eller denne. Begge have gladelig oplyst om sådanne beslutningers indhold, hvis de ellers var truffet.

Jeg noterede i hr. Jørgen Estrups indlæg en, hvad jeg vil kalde mangel på sammenhængende våbenkontrolkoncept. Hr. Jørgen Estrup koncentrerede sit indlæg næsten udelukkende om kernevåbnene, men vi skal jo huske, at tingene hænger sammen. Vi må se hele våbenkontrolnedrustningsprocessen i sammenhæng. Vi må have alle våbentyper med ind i billedet, og vi kan faktisk ikke gøre det på nogen bedre måde, end det blev besluttet i Reykjavik af ministrene dér, nemlig at man havde en femtrins prioriteringsrækkefølge. Man startede med INF-forhandlingerne, dernæst gik man videre til START-forhandlingerne, så tog man de kemiske våben, dernæst kom de konventionelle styrker og til allersidst de taktiske atomvåben.

Det er en solid og sammenhængende våbenkontrolprocedure, og den kan vi tilslutte os i regeringen. Jeg synes også, det er udmærket, sådan som jeg har fået refereret fra Østergaardudvalget i går, at det er disse elementer, man nu fremover vil se på i Østergaardudvalget. Det hilser vi i regeringen med tilfredshed.